

[Pinholt.]

havde meget betydelige, ja næsten de betydeligste Kommuneskatter, vi i det hele taget har haft.

Nu talte den højtærede Minister om arbejdsskabte Værdier og sagde, at det var jo sørgeligt, at den daværende Finansminister fra 1922 skulde se, at jeg nu talte haanligt om arbejdsskabte Værdier. Jeg ved nu i og for sig ikke, om jeg talte haanligt. Det er vel ikke nødvendigvis at tale haanligt om en Ting, at man siger, at man ikke ser det berettigede i Talen derom. Men lad det nu være ved sit Værd. Men den daværende Minister havde sagt, at han havde foreslået de 10 000 Kr.s Fradrag af Hensyn til de arbejdsskabte Værdier. Lad mig da sige, at Venstre har staaet fast ved det Standpunkt ikke helt ud at opgive Bygningsbeskatningen, uanset hvilken arbejdsskabt Værdi der kan ligge i den. Og der ligger jo ogsaa Værdier i Bygninger eller i mange Bygninger da, som ikke er arbejdsskabte; det kan ikke nægtes.

Ved Beskatningen af Jorden, ved Grundværdibeskatningen, er det jo gældende Regel, at Forbedringer skal fradrages, men ikke længere, end til de er betalt. Naar der er gaaet 30 Aar — man regner jo med, at de da er betalt —, skal de ikke længere tilregnes som Forbedringer, som arbejdsskabte Værdier, saa taber de deres Stilling som arbejdsskabte Værdier. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Minister: Hvorfor skal man behandle de arbejdsskabte Værdier i Jorden anderledes end de arbejdsskabte Værdier i Bygningerne? Naar en arbejdsskabt Værdi i Jorden er, som man siger, afdraget efter 30 Aars Forløb, tages der ikke Hensyn til den mere. Hvorfor skal man i Grunden gøre det mere ved Bygningerne end ved Jorden?

Den højtærede Minister var misfornøjet med, at jeg ikke havde omtalt den Ændring, han har stillet til § 50. Men, højtærede Minister, jeg sagde jo udtrykkeligt, at jeg skulde ikke gentage, hvad jeg havde sagt i Fjor; jeg vilde ikke remse op, hvad der stod i Lovforslaget i Fjor. Det havde jo det ærede Medlem Hr. Fisker kort og koncist paapeget, saa der var ikke Grund til, at jeg gik hen og gjorde det samme. Jeg sagde om det Spørgsmaal i Fjor, at det var noget, vi kunde forhandle om. Jeg betragter nu ikke det som særlig ideelt i og for sig, som den højtærede Minister her har foreslaaet. Naar den højtærede Minister mener, at Kommunerne er saa forbitrede over, at de skal opkræve de nævnte Bidrag for Amterne, saa kan det godt være, at der er en enkelt Kommunalmand, der er det. Men Kom-

munalraadene har det jo fuldkommen i deres Haand at blive fri for det; thi de har det fuldkommen i deres Haand gennem Amdsraadsvalgene at sikre sig, at de ikke faar nogen Medlemmer i Amdsraadet, som vil paaaligne nogen som helst Skat efter § 50. Amdsraadsmedlemmerne vælges jo alene af de kommunale Raad.

Og naar det er nævnt af det ærede Medlem Hr. Fisker, at 62 Kommuner i Ringkøbing Amt havde sagt, at de ikke vilde have Udskrivning efter § 50, saa tror jeg efter det Kendskab, jeg har til Forholdene derovre, at det bl. a. hænger sammen med, at man heller ikke fra Amdsraadsmedlemmernes Side er stemt for det. Der er en Gruppe Amdsraadsmedlemmer, som vel nok vil have det; men Flertallet er imod det, tror jeg. Hvad det enkelte Amt i den Henseende vil foretage sig, er noget, de selv afgør efter forskellige Synspunkter, efter de forskellige Forhold, der hersker, og det er vanskeligt for os her at sætte os nøjagtigt ind i det. Jeg kan huske, at vi i Ribe Amt, efter at jeg var kommet i Amdsraadet, tog den Stilling, at hvad Sygehusene kostede, udskrev vi paa Kommunerne, fordi det var en direkte Udgift, der i det væsentlige var foraarsaget af Sognekommunerne. Derfor tog vi det Beløb og ikke andet paa § 50. Det er en Regel, man har fulgt senere dér.

Nu udtalte den højtærede Minister, at denne Skattereform vilde naturligvis foraarsage nogle Forskydninger i skattemæssig Henseende ligesom Loven af 1926. Jeg tror, jeg tør sige til den højtærede Minister, at efter Loven af 1926 foregik der ingen Forskydninger nedad. Jeg vilde i alt Fald være taknemmelig, om den højtærede Minister kunde vise mig væsentlige Forskydninger nedad. Den højtærede Minister maa ikke glemme, at Loven gennemførtes paa et Tidspunkt, hvor den sidste Femtedel af Hartkornsskatten skulde have været væltet over, og hvis Loven ikke var blevet gennemført, vilde der være blevet væltet betydelige Skatter nedad, men det afværgedes. Ja, der kan maaske have været en enkelt lille Forskydning, men Hovedsagen var dog den, at man fritog alle de mindre Ejendomme for en betydelig Skatteovervæltning. Det var det, der skete ved Loven af 1926. Men det, der sker nu ved dette Lovforslag, er, at man vælter Skatter over paa de mindre Ejendomme, i visse Tilfælde, siger den højtærede Minister, kun paa nogle Kroner. Ja, det skulde bare have været en Toldforhøjelse, som vi vilde have foretaget, hvor f. Eks. en lille Bonde i en fattig Ægn fik lagt mellem 11 og 12 Kr. mere paa —